

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA S Y ANUN CI S
Número Extraordinari

15 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CÉNTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. » 2 »
 Los suscriptors del interior reben
 las obras del folletí encuader-
 nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
 Carrer de las Cabras, 13, según.
 Bussó a la escala

PREUS DE CADA NUMERO:

Número corrent. . . . 10 cts.
 » extraordinari. . . 15 »
 Los números atrassats son al ma-
 teix preu y sense folletí.

FRANCISCO PEREZ CABRERO

Dilluns passat en lo teatro Tivoli tingué lloch la funció á benefici d' aquest celebrat mestre, vegentse favoregut per numerós públich que demostrá repetidas vegadas las moltas simpatias de que s' ha fet mereixedor lo popular artista.

Estat del catalanisme al comensar l' any 1885

NOTAS HISTÓRICAS (1)

Las comunitats politicas deuen, si estiman la vida de las instituciones que defensen, estar en activitat contínua, y mes, en lo periodo de naixensa; durant lo cual la propaganda y la lluyta han de ser incessants y absorbir tota l' acció de sas classes directivas.

En lo cas present, la tasca que pesaba sobre 'l Centre Catalá, era molt mes grossa de lo que hauria estat en altres circumstancias; per los fets apuntats en lo capítol anterior.

Desde Novembre de 1883, al Janer de 1885, la vitalitat que debia haber empleat en propagar la nova teoria entre 'ls seus compatricis, va tenir de concentrarla en robustirse y guardarse dels atachs dels mateixos que habian sigut sos amichs y esperar ocasió favorable pera tornar á sumar los elements que la táctica dels bandos unitaristas habian restat de son sí.

Pero al finalisar l' any 1884, dugas cuestiones, á cual mes important pera Catalunya, quedaban sobre la taula del Congrós nacional de Madrit, esperant aprobació; l' una, acababa de matar las darreras guspiras de la vida moral de nostra nacionalitat particular, l' altra, obría las portas del mercat espanyol, á la poderosa industria de la Gran Bretanya.

I a unificació de Códichs per un costat, y lo *Modus Vivendi* ab Inglaterra per un altre, ocasionaban grave trastorn als interessos morals y materials de la regió nostra, y la defensa era tant urgent com necessaria.

Al *Centre Catalá*, tocaba de dret pendrer la veu del

(1) Vegis lo número 130.

país y posarse á la defensiva, en virtut de son lema y sas doctrinas; la ocasió era magna pera fer sentir las sevas opinions desde un lloch ben alt que ressonessin en tota Espanya, pero no s' amagaba al Consell del Centre lo difícil de la empresa, donat lo estat de divisió dels regionalistas.

L' amor á la Pátria y la fè en los principis sustentats, van sobre-pujar á las dificultats que s' oferían, decidintse á explorar la opinió de las personas amigas de la prosperitat de la regió pera treballar en comú, en la forma aconsellada per las circumstancias, en cas de que fos ben acullit lo modo de pensar del Centre.

En varias reunions particulars (tingudas en lo local del Centre) de personas de tots estaments, va poderse observar que lo regionalisme habia filtrat en lo cor de molts catalans y que l' acte de defensa dels interessos morals y materials de Catalunya, podia ferse de una manera digna y que servís al mateix temps de viril protesta contra lo modo arbitrari com está constituida la nació, y de document públich, en lo cual, convergint las opinions de molts, servís de ample programa á la escola polítich económica catalana.

En sa consecuencia, y en vista del bon estat d' ánimo de las Corporacions y personas consultadas, lo *Centre Catalá*, convocá en circular de 2 Janer de 1885, una reunió magna en lo local de la Llotja de mar, reunió que va celebrarse lo dia 11 de Janer immediat, concurrent al-acte de la sessió representants expressos de las Corporacions següents: «Económica Barcelonesa de amichs del País», «Fomento de la Producción Española», «Círculo de la Union Mercantil», «Asociación de católicos», «Económica Graciense de amigos del País», «Económica de amigos del País, de Gerona», «Instituto de Fomento del Trabajo Nacional», «Academia de Sto. Tomás de Aquino», «Asociación de Navieros», «Centro Industrial de Cataluña», «Ateneo Sabadellense», «Jochs Florals de Barcelona», «Fomento voluntario de Gracia», «Centre Catalá de S. Martí de Provencals», «Asociación de propietarios de fincas urbanas de Barcelona», «Centro Industrial de Badalona», «Academia de la Lengua Catalana», «Círculo Ultramarino», «Academia de Derecho», «Associació catalanista de Reus», «Asociación de carboneros», «Centro Artístico Industrial», «Associació de Excursions Catalana» y «Centre Catalá de Barcelona.»

Van concorrer també molts personas de coneguda representació propia, per son valer en lo foro, en las ciencias, en las arts y en las lletras, formant en conjunt una selecció qual importancia se fa evident no mes ab la simple ressenya.

De bona gana copiariam íntegra l' acte de tant interessant reunió, pero com nos ho veda l' espay de que disposém nos limitém á transcriure los punts principals de la proposició allí aprobada, á la cual luego de feta pública, van adherirse gran número de societats que no pogueren assistir al acte per falta material de temps.

Diuen aixís los punts de la proposició:

«Los reunits exercirán lo dret de petició que la Constituició vigent reconeix á tots los espanyols, dirigint al Rey una Exposició-Memoria, que condensa los punts de mira de Catalunya y recapituli sos motius de queixa per los atacs de que desde llarch temps es victima, y que avuy prenen la forma de tractats onerosos en lo terreno económic, y de amenassas á la integritat de sas lleys civils en lo terreno moral.

La Memoria-Exposició, escrita en llenguatge respetuós pero ferm y digne, comensará analisar t lo dret constitucional vigent á Espanya, en lo relatiu á las prerogativas de la Corona, demostrant que, segons ell, al Rey toca la direcció suprema de la cosa pública. En confirmació de lo meteix, examinará l' estat de la política que 's fa per los partits que en ella jugan, y farà notar los gravíssims perjudicis que tal estat causa al país.

Entrará luego á plantejar la cuestió de quina es la missió social del Estat, y quin lo medi de realisarla, pera deduirne que no es la uniformitat, á la que s' oposan á una la naturalesa y la ciencia, sino que es la unió, que reconeix los furs de las varietas, fillas de la llibertat y font de millora y d' avens. Exposará la situació de Catalunya y demés regions, encara no unificadas en certs rams, dintre de la nacionalitat, fent notar que 'ls interessos mútuos y l' mútuo carinyo han fet naixer, no sols entre ellas sino entre todas las espanyolas, llassos de germanó tan forts, que jamay han lograt rómprels los disbarats y vexacions de la mania uniformista. Comprobará tals principis científichs ab fets prácticichs, demostrant per medi d' aquestos, que la grandesa y la decadencia de Espanya han anat sempre unidas á la exuberancia ú ofegament de la vida regional.

Al entrar en el terreno del dret, s' oposará á la unificació, --no codificació, que es molt distinta,-- de las lligislacions, no com inoportuna ó extemporánea, sino com anti-científica y vexatoria. Lo temperament catalá es distint del de otras regions de Espanya, y las bases filosóficas y fonts históricas del nostre dret son, per consegüent, distintas de las del dret de otras regions, essent un y altre adequats al modo de ser de cada una d' ellas: lo que 's demostrará passant revista á las principals institucions jurídicas. Pero si Catalunya s' oposa á la unificació, no nega la necessitat ó conveniencia de la codificació ó compilació de cada una de las lligislacions espanyolas, portada á efecte de la manera més conforme ab lo propi esprit de cada una de ellas.

En lo terreno económic, analizará l' estat y sobre tot la importancia de la industria, demostrantlos ab datos estadístichs verdaders y comparatius. Al analizar l' estat de la meteix, será rigurosament exacta, sens afavorirla, reconeixent que si no pot compararse ab la de otras nacions, no hi ha tampoch cap branca de la activitat que no estigui en Espanya en igual situació desfavorable. Exposará la solidaritat que hi ha entre los elements de producció y de cultura en un meteix país, y acabarà demostrant, que llur protecció es tan perfectament científica, que ve inclosa en la primera de las missions del Estat modern.

La petició no será concreta, reduhintse á cridar la atenció del Rey sobre tot lo exposat, á fi de que pugui influhir en la direcció suprema de la cosa pública.»

Sobre dits extréms va escriurers la Memoria acordada, essent llegida públicament en la sala d' espectacles del teatro del *Buen Retiro*, lo dia 22 de Febrer del pròxim any.

Lo ponent de la Comissió redactora del llibre, fou D. Valentí Almirall.

En altre capítol seguirém historiant aquest fet, lo mes notable del catalanisme desde sa entrada en la vida pública.

J. S.

UN COMPANYY

Es mon consol en las penas,
 es mon amich en lo goig;
 es la causa de ma ditxa,
 es la calma de mon dol.

—
 Sembla una corda que vibra

al sentí en altre 'l seu só.
Plora, quan entristit ploro,
riu quan rich jo plé de goig.

—
Si, enfadat, furiós lo miro,
'm mira tot rencoros;
si tranquil, tranquil espera
que rigui, per riure 'ls dós

—
Si 'l dol arruga ma cara
la seva m' ho indica prompt.
Si un plor llarch solca ma galta,
en la seva hi veig un solch.

—
Envelleix, quan jo envelleixo,
segueix, mos passatjes tots.
Semblan sa ánima y la meva
fetas en un mateix forn

—
¡Oh! company inapreciable,
tranquil·tat de mon cor...
També creu com jo y m' alaba...

.....
(Es un mirall; no es cap hom.)

J. ESCACHS Y VIVED.

¡AB TOT SE NEGOCIA!

—...Son castanyas japonesas...
—Si?
—Miri son de l' última remesa qu' han rebut los xinos.

Una aucelleta

Durant tot lo sopar l' Ernesto ha estat expressiu y més amabil·lssim que de costúm ab la seva muller. Enriqueta confia que aquella nit no se 'n anirà. ¡Fa tan mal temps!

Del menjador passen al salonet del piano. Allí, Enriqueta, que s' ha forjat un plan adorable pera passar la vetlla, comensa á preludiar un vals de Straus.

—Es aquell que tan t'agrada, li diu ab accent amorós.

Pessan uns instants. Ell comensa á mostrarse en-sopit.

—Que tens?... que no t'agrada?
—Si, pero... tinch d' anarmen...
—Avuy també?

—Si, y sens falta, l' assumpto que tenim de tractar al Circol, es de gran interés...

Y donant una abressada cumplimantosa á sa muller, pren l' abrich y se 'n va cap al carrer.

* * *

L' Enriqueta ha sofert una nova contrarietat. Poch temps de casats, y passat de las tres ó quatre nits primeras sempre més l' ha deixat sola.

¿Per aixó va casarse ab un marqués?

¡Tan que l' estima!

Al poch rato lo servey se retira á las sevas habitacions. Ella, del salonet del piano, ahont saltantli una llágrima tanca 'l llibre de música, passa á un altre saló, ab intenció de llegir un rato.

No pot, un sol pensament la preocupa. Perqué se 'n ha anat l' Ernesto?...

Se despulla y sense son se fica al llit. Com de costúm comensa á regirarse d' un cantó á l' altre.

L' habitació iluminada á la escassa llum d' una espelma y 'l soroll del vent y pluja, ajudan á entristir més la imaginació de la marqueseta.

No té son, pero encare que no sigués aixis, no dormiria; vol esperar.

Disitja sapiguer á quina hora tornarà y si al tornar se retirarà á las sevas habitacions, sens entrar... sense donarli un petó com feya á las primeras nits

Tocan horas; la pluja va seguint. ¡Quin hivern més dolent farà!

¡Com xiula 'l vent!

La marqueseta s' angunieja. S' aixeca, potser no 'l sentiria arriivar. ¡Las sevas habitacions son tant separadas!

Se calsa sabatillas de satí y 's posa una bata. Aquella qu' ell va dir que li agradava tant.

¡Fa fret!... No es propi del temps. Tot just som al Setembre.

¡Quin hivern més rígorós farà! ¡Glassa 'l cor no més de pensarhi!

* * *

Los que á las quatre passavan per devant del Cassino podian contemplar la gran resplandor que surtia d' un de sos salons y sentir la veu del marqués que deya:

—Van cinch mil pessetas.

—Acepto, contestava algú.

La cosa era d' interés:

Als pochos dias, uns parents rebian carta endolada notificantlos la mort d' Enriqueta.

Va ser una malaltia curta. ¡Un refredament!...

Aquells dias va morirne molta de gent.

Y d' aucellets també. ¡Pobrets!

J. XIMENO PLANAS.

LO MEU BIGOTI

Lema

Qu' en val de mitjas pessetas.

Ay que n' estich d' envejós
de tení un bigoti aixis,
ni que 'm dessim deu mil duros
me 'l treuria, ni cent mil.

Col·locat al bell dessobre
d' un llabi que sempre riu,

Epissodi excursionista

com s'hi rabeja y s'hi gronxa
¡que se 'n troba de felis!
Es castany, mes no que tira
mes aviat un xich á gris;
ni es molt ros ni es massa negre
tal com m'agrada á n' á mí.

Las puntetas cargoladas,
d' ample no arriba á dos dits
y rissadet: un Bigoti
d' aquestos que fan pati.

De modistas y sastresas
¡uy, si n' ha fetas glatí!
ignal que de planxadoras,
jo crech que passen de mil.

Y fins hasta senyoretas
de sombrero m, han seguit
«quin bigoti *Fin de Siegle*»
totas nihen: ¡qu' es bonich!

Los amichs tots me preguntan:
«te 'l vols vendre?» Cal ni 'ls mils:
ni que 'm desseu mes perrucas
que no ha tingut en *Rotchil*.

Jo l' altre dia per broma
á n' al barbé li vaig dí:
«afaitim hasta 'l bigoti»
«no 'n vull mes, ja n' estich tip,»
«perque cuant vaig per la rambla
«tothom du la vista á mi.»

Y encare 'l metje 'l visita,
del susto que va tení

En fi, que tinch un Bigoti
com cap mes se 'n haja vist;
solo un n'hi havia, y encare,
pobret, crech que 's va morí!

Tot aixó y moltas mes cosas
diré cuan ne tinga un xich.

Perque 'l qu' es per ara 'm deso,
que encar no tinch pel muxí.

JOSEPH ROIG CORDOMI.

SERVEY DE HORA

SABADELL.—Diumenge en l' Associació de Catòlics se representá 'l drama *Lo puntal de la casa* y la pessa *La torre dels misteris*.—F.

GRANOLLERS.—Durant los dias de Festa Major, se donaren representacions de sarsuela, en «La Unión Liberal»; d' ópera al Cassino de Granollers, y de declamació, baix la acertada direcció del aplaudit actor don Frederich Fuentes, en lo Centre Catòlich. Per tot arreu hi hagué numerosa concurrència.

SANT MARTÍ DE PROVENSALS.—Demá per la nit en lo Foment Martinense, se donará una escullida funció de sarsuela, baix la direcció dels Srs Barril y Estrada. Lo prógrama está compost de duas sarsuelas castellanas y de las catalauas *Primer jo* y *La Por*.—B.

A un aucell

Pobre aucellet desgraciat
qu' en eixa presó malehida,
per sempre estás condeinpat,
y vius sens' sabé 'l qu' es vida,
faltante la llibertat.

L' home crudel t' acaricia
fent veure que molt te vol
y encar qu' es una injusticia
com que tu no tens malicia,
fins separarte'n te dól.

Y encar cantas tot lo dia
sempre ab aquella afició.
¡Ay! jo sapiguer voldria
si son tos cants d' alegria,
de tristesa ó indignació!

del Real Club Alpinista

Calla, calla, no segueixis;
clou ton bech, si, cloulo bé,
es precis que te 'n desdeixis
y no, tonto, divertexis
al que 't va fer presoné.

No vulgas creurer gosá
contemplante dia y nit
á n' aquell que 't vá tancá
sols per cometre 'l delit
d' agradarli 'l teu cantá.

Pró que dich. ¡Oh, no, follia!
No paris ni un sol moment,
puig si cantar no 't sentia
tal vegada 't cegaria
aumentant més ton torment.

J. T. y R.

MENUDENCIAS

Sempre m' han agradat les aucells; pero no só amich de mirarlos engabiats en cixas petitas presons de fusta y filferro, que 'l capritxo dels homens ha inventat pera tenirlos aprop y gaudirse ab sos cants sense que calgui mourers de casa. A mi m' agrada veurels lliures, volant d' assí d' allá, saltant pels branquillons dels arbres, brincant sobre de l' herba buscant la menuda cuba ó la escampada llevar, abeurantse en lo regueró d' aygua clara y transparent, mullanthi son furet plomell, estarrufantse y llensant al aire aquelles notas d' alegría, d' esplay y de ventura.

Per xó, si vull recrearme ab sos armónichs cants me 'n vaig al camp y allí 'm distrech, m' alegre y goso sentint aquells enfilalls de cansóns y relladuras y mirant los vols, los salts y 'ls enjogassats moviments de l' aucellada.

Pero no 'm vinguen ab gabias, que no puch sufrirlas; que fins quan ne veig una, sigui allá hont vulgui, ten-

tacions me venen d' aixafarla y si dintre hi ha un aucell, d' obrir la porteta y deixar que voli, tornant á gosar de las aixamplarias del espay, de ahont may devian haverlo arrancat.

Podeu contar donchs si 'm donaria gaire gust l' estadant de casa, quant l' altre dia 'm digué que si li cuydaria dos aucells tot lo temps qu' ell seria fora. No sé quin sant va detenirme que li anava á con' estar una imprudencia. Pro vaig contenirme y per no passar plassa de desatent y mal criat, vaig consentirhi. ¡Pobres bestiolas! Quan vaig tenirlas en mon poder, quasi vaig plorar. Cada hú en sa respectiva gabieta, no feyan mes que volar del un costat al altre com si anessin esparverats ó esmaperduts.

Aixís que la nena de casa los vegé, espurnantli 'ls ulls de goig y tot saltironant d' alegría, esclamá:—¡Ay que monos!—y luego, acostant son caparronet als filferros de la gabieta y donatlosi una molleta de pá, 'ls feu ¡titi! ¡titi! ¡Ah! ne voleu llavors de batements d' alas, de saltiróns y de piulets! Semblava que ho coneguessin qu' era una criatura qui 'ls feya tal obsequi y ells ¡pobrets! ho volguessin agrahir ab aquelles posturerias y pius-pius.

Pera posar fi á tal escena, que á ben segur hauria acabat per ferme saltar las llágrimas, vaig agafar las dugas gabias y penjarlas una á cada costat de la finestra.

Y mentres, entristit y condolgut, los contemplava y sentia cantar, ¡si me 'n feyan venir de reflexions!

¿Qui sab, deya entre mi, si sos cants son d' alegría ó de tristesa? ¿Si eixas modulacions y refflets que surten de sa boca són expressió de goig y d' amor ó d' anyoransa y de dol? ¿Si cantan sa ditxa y benestar ó es que ploran la llibertat perduda?

¿Serán las afinadas notas que llensan, dolsas veus de felicitat ó rabiosos crits d' impotencia? ¿Entonan himnes de p' aher y de ventura ó maleheixen la seva esclavitut?

¿Qui sab! Potser lo que per nosaltres es motiu de alegría, es per ells la mes negre desventura. Potser aquets piulets que tant nos distreuen son los seus ¡ays! de dolor y d' amargura!

Y ells parlan, no hi há dupte. Parlan ab aqueixa veu que á nosaltres nos apar música delectosa, ab frases que nosaltres creyém cansóns y ab paraulas que 'n di-hém notas. Y nosaltres no 'ls podém entendre y no sabém si riuen ó si ploran, si gosan ó si penan.

¡Pobres aucells engabiats! Y quina desventura mes gran es la seva!

Qui 'ls ho havia de dir, quan la seva mare 'ls ensenyava á donar los primers vols, que haurian de viure empresonats en gabia de ferro, passant la major part del temps dintre d' un pis hont sols hi entra un retall de sol esquifit y vergonyós y respirant una atmósfera carregada d' impuresas; ells que han sigut criats en l' aire pur y sanítos del camp, rebent tota la llum del sol, tenint per sostre 'l cel y per llar tota la infinita immensitat del espay.

Ja es ben de doldrer y planyer la seva mala sort y de malehir lo motiu—que no es altre que una estimació mal entesa—que 'ls porta á una esclavitut que tan poch s' avé ab los sentiments de tendresa y de carinyo que serveix de pretext als qui tant malament tractan als pobres aucellets, que no tenen altre defecte que 'l de sapiguernos agradar ab sos inimitables y hermosís sims cants.

Per xó no m' agradan las gabias ni ls' aucellets engabiats y que si avuy ne tinch dos, es contra la meve voluntat y solsament per no ser ridicul y desagrahit ab las personas conegudas; que jo, voluntariament, ja 'ls juro que, mentres visquí, no tindré, si Deu vol, una sola gabia á carat

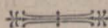
F MARIO,

UN QU' HO SAB TOT

- Sabs qui s' ha mort?
- Qui?
- En Nerón.
- ¡Noy, la primera noticia!
- Mira, dissapte passat un diari duya la explicació dels últims moments y tot...

DESITJ

Com dugas aus que s' ayman ab deliri penjat son niu entre l' espés brancantje, tenint per llar quatre palletas febles, tapat lo cel per lo fullam dels arbres; tenint dins de son cor amors puríssims, quan no poden sos fills las alas batrer;

gosantne de la ditxa encisadora que vivint com aucells pot disfrutarse, aixis també voldria jo, ma aymia, viurer molts anys al teu costat aymante.

Voldria tindre una barraca feble, de canyas y palletas, miserable; veurer lo cel en mitj de la espessura dels boscos centenaris y salvatjes; tenirne á la natura per regina; contemplarne la brillantor dels astres, y gosarne la ditxa y pler sens mida de que omplenan lo cor de los seus pares, los fillets, que per sobre las riberas sonrients de goig sas camas aixecantne, se revolcan gojosos per las herbas que cria aquell terreny perdut y aspre.

Allá 't voldria jo, dolsa companya, y al respirar l' oreig de aquellas tardes l' amor que 'ls dos sentim alas pendria pujant envers lo cel, sempre enlayrantse.

JOSEPH ALEMANY BORRÁS

TEATROS LOCALES

PRINCIPAL.—Avuy obra sas portas lo degá de nostres teatros. La temporada comensa bé pera los aficionados al art drámatic; la companyia de D. Ceferi Palencia, ab la notable actriu D a Maria A. Tubau en primer terme, ha deixat sempre molts bons recorts entre nosaltres.

ROMEA.—Igualment inaugura la temporada aquest popular teatro. Lo quadro de companyia es molt important com pot veurers en la secció de Novas del present número, y las obras catalanas per estrenar son aixis mateix per la quantitat y 'l nom dels autors.

La funció escullida per avuy, se compón de un drama en castellá y l' estreno de *La font d' en Bori*, comedia en un acte original de D. Ernest Soler de las Casas.

TIVOLI.—*Miss Robinsson* continua fent son viatge diari, entre grans aplausos del públich que segueix essent molt numerós.

NOVETATS.—L' ópera italiana es l' espectacle predilecte de gran part de nostre públich que per aixó distingeix avuy aquest teatro ab la seva assiduhitat. *Faust*, *Poliuto Jone*, *Norma*, son las óperas quins desempenyos s' han aplaudit aquestos dias últims, elogiantse molt la direcció del Mtre. Goula (fill).

ELDORADO —Es altre dels que també obra avuy sas portas al publich. Lo género será 'l cómic-hirich que tan bonas arrels ha posat en la casa. La companyia qu' hi actuará es molt important y estará baix la direcció del inteligent astista Servando Cerbón. La part musical estará confiada á D. Albert Cotó y D. Urbano Fando.

GRANVIA.—Dimars se celebrá una extraordinaria funció á benefeci del administrador Sr Güell, vegentse favorescuda ab una entrada més numerosa que la que ja acostuma sehro diariment. Se doná la primera representació de *Los Africanistas* que obtingué mo bon desempenyo. Per ahí estava anunciat lo benefeci del sim-

EUROPA PINTORESCA

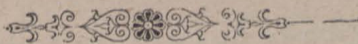

Un carrer de Venècia

pàtich artista gènerich D. Ricardo Güell, estrenantse 'l monòlech catalá *La fiera malvada*, del que 'ns ocuparém en lo próxim número.

CIRCO ECUESTRE.—Los amichs d' entussiasmarse ab lo recort d' episodis bélichs, que vagin á veurer la pantomima *El Conde de Venadito*. No hi falta res d' aquell gènero, maniobras, tiros, cops de sabre y fins lo corresponent barco de gran port embarrancantse en las aguas de la pista, saludat cada nit entre grans aplausos.

LABRUGERA

AMOROSA

Recordo quant era nen
que ma mare sempre 'm deya:
«¡Fillet meu! ¡Fill de mon cor!
«sobre tot prega á la Verge.»
Y jo prenía 'ls concells
passant lo rosari 'l vespre.

Avuy que soch ja mes gran,
estimo y aymo de veras,
á una mare de Deu,
d' ulls que parlan, cabells negres,
competintne sa hermosor
ab la Verge moreneta.

Sols que no te 'l seu entorn,
d' escoláns; ni cantarellas
ningú li canta com jo
al portal de sa caseta,
ni conta ab mes oracions,
qui ab las amoretas mevas.

SALVADOR BORRUT Y SOLÉ.

La obreta que avuy comensa á reparfirse en lo folletí, y que quedarà llesta en lo número vinent, es la celebrada sarsueleta en un acte, *Un músich de regiment*, lletra del conegut autor D. Joseph M. Pous, música de D. Joseph Ayné. La present edició es la tercera d' aquesta obreta, haventse agotat ja la primera y segona.

Seguirá després en lo folletí, lo preciós drama en tres actes *La dama de Reus*, original de D. Manuel Rocamora, lo que 's repartirà en pochs números, resultant ab gran economia de preu son valor total.

—Lo notable escultor Mariano Benlliure, se trova actualment á Roncal procedint á la colocació del preciós monument dedicat á la memoria del célebre tenor Gayarre.

—Un dels teatros de Paris al inaugurar la vinent temporada d' hivern, verificará cinch estrenos en las cinch primeras funcions.

Es una mostra d'activitat teatral de las que s'estilan... per allí.

—S' ha posat á la venda, al preu d' un ral, lo monòlech *La fiera malvada*, original de Lluís Millá, estrenat ahí vespre en lo teatro Granvia.

Las demandas deuen ferse á l' administració d' aquest periódich.

—Están contractadas pera cantar á Niza durant la vinent temporada, las notables artistas Adelina Patti y Emma Nevada.

—Avuy s' inaugura la temporada d' hivern al teatro Romea.

Lo quadro de companyia es escullit formantne part las actrius Carlota de Mena, Carme Parreño, Adela Clemente, Agna Monner, Enriqueta Guerra, Mercé Blanco y 'ls actors Teodor Bonaplata, Jaume Capdevila, Iscle Soler, Hermenegild Goula, Anton Labastida, Modest Santolarria, Anton Serraclara, Joaquim Pinós, Ramon Valls, Francisco Bals, Francisco Llano, Carlos Delhom, Llorens Capdevila, y Victoriano Olivé.

Las obras per estrenar que la empresa té en cartera son 32 en dos ó mes actes y 24 en un.

Totas catalanas, de quin idioma se repetirán las més celebradas del repertori y s' anuncian algunas de cas-

tellanas que com ja es sapigut no es lo género predilecto que 'l pbúlich busca en aquest popular teatro.

—La notable primera tiple Huguet de Arnold, cantarà dos representacions extraordinarias en nostre Gran Teatro del Liceo.

—Diumenge passat per la tarde, en la Societat «La Florida» s' estrenà una sarsuela en un acte, lletra castellana, original de Francisco Cuspinera. La música que resultà esser composta pel jove Joseph Martinez, es molt bonica, y mereixqué los honores de la repetició. Lo jove compositor que no té encare quinze anys, promet molt.

En la mateixa funció se representá la pessa *Indicis*

—Demà á la nit en la Societat coral «La Catalana» se inaugura un non teatret. Lo programa está compost d' una sarsuela castellana y de la catalana *Dorm*.

—La célebre baylarina, senyoreta Mauri, compatriota nostra, obté actualment grans ovaciones en lo ball *Korrigan* que 's representa en lo teatro *Opera* de Paris.

—Dema diumenge al vespre en la Societat «Tertulia Martinense» se donará una representació del important drama *La Fals ó lo Cap de Colla*

—En lo número vinent publicarem las bases del XIII Petit Concurs que confiém cridarà l' atenció pel carácter important que se li darà.

—A San Francisco de California, ha sigut condemnada á un mes de presó y al pago de 250 dollars de multa, Jennie Johnson, célebre baylarina, per haverse presentat alpbúlich *massa á la fresca*.

Ab tot y aixó, la Jennie ha realisat un bon negoci, donchs ha guanyat 10.000 dollars que, per aquell objecte, apostá un vell d' aquestos que tant abundan per tots los escenaris en que 'l ball ó coros hi prenen part

—Lo fallo del jurat del quart certámen humoristich de «La Seba» es lo següent:

I Flor artificial, núm. 39. «Odi d' amor», lema, ¡Que seba!—Accéssit primer, núm. 36. «Barreja incomprensible», lema, Mirèu y remonèu.—Accéssit segon, núm. 22. «Olimpiada», lema, Glorificat toca á matinas.—

II No s' adjudica.—Menció honorífica, núm. 19. «Los ases», lema, ¡Burro!—

III Núm. 42. «En Perico Esquinsasarrias», lema, Romano —Accéssit primer, núm. 14. «Goigs á Santa Mandra», lema, Verge y mártir.—Accéssit segon, número 42. «Horrorós assassinat», lema, Per un paquet realista.—

IV Desert.

V Núm. 43. «L' auca d' en Pau Llonbrigo», lema, Historia.—

VI Núm. 39. «Memorias d' un botó», Per mostra.—

VII Núm. 49. «Sense donas», Aixó va á gustos.—

VIII No s' adjudica —Accéssit núm. 25. «Lo cos de Sant Roch», lema, Aquest any se farà 'l cos...

IX Núm. 30. «Declaració amorosa á la estanquera de La Seba», lema, ¡Ara si que fumarém!—Accéssit núm. 24. «A una estanquera», lema, Amor puro.

X No s' adjudica.

XI Núm. 38. «A una bolera», lema, Xech, que-te-xech, xech.—

XII Núm. 41. «Diálech que va passá entre un llus y un bacallá», lema, ¡Cá!—

XIII Núm. 26. «A una florista de la Rambla», Sonet florit.

La distribució de premis y obertura de plechs s' efectuará lo diumenge 30 del corrent á las quatre de la tarde en lo local del carrer de Lladó, 4, principal.

Las personas que desitjin adquirir alguna invitació, poden passar á l' Administració d' aquest periódich.

CUL DE SACH

En lo Tivoli, durant *Miss Robinson*, després del aria dels coloms que la protagonista canta en l' acte segon, un espectador diu al seu company:

—Que tal, que t' ha semblat?... Que me 'n dius d' aquest vals dels coloms?

—Que m' ha agradat.. pero vaja... no li ha surtit prou bé..

—Vols dir?

—Y está clar. Ella tot era dir: *Ven paloma ven,.... acude á mi reclamo....* y al ultim ha tingut d' anarlas á buscar.

CONVERSA

—¿Es aquí D. Sebastiá?

—Nada menos ja fa vuit dias qu' es á fora

—¿Que sab ahont ha anat?

—Al poblet qu' ha nomenat.

D. DUCEL.

TARGETA

S. T. Á PONS

Y

PETRA LLEÓ TERRES

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títol de dos comedias repartidas en aquest periódich.

B. RUJAGA.

GEROGLIFICH-DRAMATICH-ENDEVINALLA NOU SISTEMA

LA
ONCLE
TIA
NEBOTS

M. PLANAS P.

LAS SOLUCIONS DEL NÚMERO 136

XARADA.—Ra—mo—na.

TARGETA.—La serp de la gelosia.

GEROGLIFICH.—La ratlla torta.

AVIS

Tots los seuyors que desitjin tenir enquadernada alguna de las 24 obras publicadas en lo folletí, poden passar á verificar lo cambi.

Condicions las de costum.